

De grootste ster
van Hollywood
was ooit mijn alles

NOORDEN WIND

KOMPAS SERIE 4

BRITTAINY C. CHERRY

Brittainy C. Cherry

Noordenwind

Kompas-serie – deel 4

Vertaling TOTA/Erica van Rijsewijk

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor mijn grootouders,
mijn favoriete sterren aan de hemel.

Ik hoop dat jullie trots op me kunnen zijn.

Wat betreft de tweede kansen in het leven:
hopelijk zijn we dapper genoeg om ze aan te grijpen.

Deel één

‘Sta stil bij de schoonheid van het leven. Kijk naar de sterren en zie jezelf met ze meerennen.’

– Marcus Aurelius

1

Hailee (8 jaar oud)

Aiden was het soort jongen dat het je makkelijk maakte om een hekel aan te hebben.

‘Laat dat!’ krijste ik tegen hem, geïrriteerd door zijn domme gezicht. Hij had zijn vuile handen in de koekjespot gestoken, waar de koekjes in zaten die ik met mama had gebakken voor later op de dag. Mama had ons al allebei een koekje gegeven voordat we in de tuin gingen spelen. Toen we weer naar binnen kwamen, sloop Aiden stiekem de keuken in en klom op de keukenbar. Hij overtrad alle regels!

‘Als jij je vette klep houdt, kan dit heus wel, Hamsterwang!’ antwoordde hij.

Ik snoof en blies mijn wangen bol. Ik voelde mijn gezicht warm worden terwijl ik met mijn gebalde vuisten tegen mijn middel sloeg. ‘Ik héb geen hamsterwangen!’

‘Waarom lijkt het daar dan zo op?’

‘Mijn gezicht ziet er tenminste niet uit als de kont van een gorilla!’

‘Ik lijk liever op de kont van een gorilla dan dat ik hamsterwangen heb.’

‘Ik haat jou, Gorillakont!’

‘Kan me niet schelen, Hamsterwang!’ riep hij terug.

Aan Aiden Walters ergerde ik me groen en geel. Hij werkte zichzelf voortdurend in de nesten, en als hij domme dingen van plan was, probeerde ik daar altijd een stokje voor te steken. Zo ongeveer de hele

dag liep ik nee tegen hem te zeggen, en hij trok zich zo ongeveer de hele dag niets van mij aan.

Ik klom op de keukenbar naast hem en griste de koekjespot uit zijn handen. ‘Ik heb tenminste niet zo’n dikke kop als jij!’ zei ik, en ik stak mijn tong naar hem uit.

Hij pakte de koekjespot terug en gaf me een duw. ‘Jouw kop is anders groter dan de mijne!’

‘Niet waar!’

‘Jawel, hoor! Hij is zó groot! Groter dan de kop van een olifant!’

Ik pakte de pot vast en rukte die naar me toe. ‘Hou je bek, Aiden!’

‘Jij eerst, Hailee!’ kaatste hij terug, met een hardere ruk aan de pot.

We bleven allebei aan de pot trekken en elkaar uitschelden, totdat mama de keuken in kwam.

‘Wat is hier aan de hand?!’ riep ze.

Aiden en ik schrokken allebei zo dat we de koekjespot loslieten. Die viel op de grond en brak in een miljoen-biljoen-triljoen stukken.

Aiden en ik bleven stokstijf staan.

Onze ogen schoten naar mama.

Toen naar de gebroken koekjespot.

Toen weer naar mama.

Toen terug naar de gebroken koekjespot.

‘Dat heeft hij gedaan!’

‘Dat deed zij!’

We zeiden het allebei tegelijk, wijzend naar elkaar en elkaar beschuldigend van het rommeltje dat voor ons lag. Natuurlijk was het Aidens schuld, maar hij was een vieze, vette leugenaar. Het verbaasde me dat zijn broek niet in brand vloog door alle leugens die hij ophing.

‘Ik zweer het, mama! Hij heeft het gedaan! Hij wilde nog meer koekjes pakken en ik zei dat dat niet mocht, maar toch probeerde hij het en, en...?’

‘Zij zei dat ik een dikke kop had, Penny, en dat mijn gezicht lijkt op de kont van een gorilla!’ zei Aiden. Hij stak zijn onderlip naar voren en toverde tranen in zijn ogen. *O mijn god, wat kan hij toch dramatisch doen!*

‘Hij zei “vette klep” tegen me, en dat ik hamsterwangen heb!’ vuurde ik terug. ‘Maar ik héb helemaal geen hamsterwangen!’

‘Welles!’ spotte Aiden.

‘Nietes!’

‘Welles!’

‘Nietes, nietes!’

‘Welles! Welles, wel-lesss!’ zong hij.

Voor een jongen die net zo oud was als ik gedroeg hij zich wel erg kinderachtig.

Mama leek zich weinig aan te trekken van de smoezen die we aanvoerden voor onze ruzie. Ze fronste haar wenkbrauwen, streek met haar handen over haar afrokapsel en knikte ons één keer toe. ‘Kom van die bar af, jullie allebei. Jullie weten wat er nu moet gebeuren.’

Aiden en ik kreunden allebei. ‘Maar...!’ riepen we allebei tegelijk. Ik vond het heel vervelend dat we vaak iets op hetzelfde moment deden, want het laatste waar ik op zat te wachten was om net zoals hem te zijn. Ik had een enorme hekel aan die momenten waarop we hetzelfde deden; daar werd ik ontzettend kwaad van. De keren dat we allebei iets anders deden waren de beste keren, want als ik anders was dan hij, betekende dat dat ik géén vette gorillakont was.

Mama streek met een hand over haar voorhoofd. ‘Geen gemaar. Kom van die bar af, toe. Dan naar de woonkamer. Voor een knuffel.’ Mama wapperde naar ons allebei met haar hand.

We klauterden de keukenbar af en stampen naar de woonkamer.

Mama had bij een praatprogramma een vrouw gezien die vertelde dat ze haar kinderen elkaar een knuffel liet geven. Telkens wanneer haar kinderen ruzie hadden gemaakt, moesten ze van haar hun armen om elkaar heen slaan en sorry zeggen voor wat ze verkeerd hadden gedaan. De kinderen moesten elkaar blijven vasthouden tot ze allebei sorry hadden gezegd, wat er ook was gebeurd.

Ik wilde dat mama geen tv-keek. Dat bracht haar maar op verkeerde ideeën.

Ik had een hekel aan knuffels, en altijd moest ik die met Aiden doen,

omdat hij een rotjong was en mij telkens in de problemen bracht. Als er al geknuffeld moest worden, kon Aiden beter zichzelf knuffelen. Ik had geen zin om hieraan mee te doen. Ik was niet degene die de koekjes had willen opeten!

Toch moesten we elkaar wel omhelzen, en grommend deden we dat ook.

Toen Laurie – Aidens moeder – binnenkwam, zag ze ons met onze armen om elkaar heen staan, en ze glimlachte.

‘Weer ruzie gehad?’ vroeg ze.

‘Ach, je weet hoe dat gaat,’ antwoordde mama. ‘Het gebruikelijke gekift.’

‘Heeft er al iemand sorry gezegd?’

‘Nog niemand.’

Laurie wierp een blik op haar horloge. ‘Nou, schiet maar op, Aiden, want anders ben je vanavond niet op tijd voor je toneelles.’

‘Maar mam!’ jammerde Aiden.

‘Geen gemaar. Toe nou maar,’ gebood zijn moeder. Ik mocht Laurie graag, al was haar zoon nog zo’n vervelende klier. Ze gaf me altijd snoep als ik bij haar thuis kwam en vroeg me dan hoe het met mijn baklessen bij mama ging.

‘Sorry dat ik je heb uitgescholden, Hailee,’ zei Aiden. Hij meende er niks van, maar hij zei het wel. Het léék wel alsof hij het meende, dus dan hadden die achterlijke acteerlessen van hem blijkbaar toch effect. Daarom moest hij ook bijna huilen om de koekjespot – die truc had hij van een stomme leraar geleerd!

Dat nam niet weg dat ik zelfgenoegzaam grijnsde, omdat hij als eerste sorry zei. Toen voelde ik dat mama me een stootje tegen mijn arm gaf.

Ik gromde: ‘Het spijt mij ook dat ik jou heb uitgescholden, Aiden.’

‘Ziezo. Was dat nou zo moeilijk?’ vroeg mama.

‘Ja,’ zeiden we allebei tegelijk. Wéér zo’n samen-momentje. Gadver.

We lieten elkaar los en liepen zo snel mogelijk allebei een andere kant uit. Aiden en Laurie vertrokken naar die stomme acteerles van

hem, en mama en ik bakten later die avond een portie brownies. Het waren de beste brownies die ik ooit had gemaakt en toen ik naar bed ging, nam ik er zonder dat mama het wist stiekem eentje mee naar mijn slaapkamer.

Ik liep naar het raam en keek naar de overkant, waar ik Aiden ook in zijn slaapkamer zag zitten. Ik had de irritantste buurjongen die er op de wereld rondliep en ik vond het vreselijk dat ik zijn stomme kop zag als ik uit het raam keek.

‘Hé, loser!’ riep ik.

Hij keek op en kwam snel naar het raam, met een chagrijnige blik in zijn ogen. ‘Wat moet je, nog grotere loser?’

‘Van jou niets, grootste loser!’ riep ik terug.

‘Waarom riep je me dan, hm?’

‘Omdat ik je wilde laten weten dat je een loser bent. En dat ik vanavond de beste brownies ooit heb gebakken en jij daar lekker niets van krijgt!’ Ik hield de brownie omhoog en zwaaide ermee.

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Geef eens hier!’

‘Nee.’

Hij klom zijn raam uit, sloop door de tuin naar het mijne en kwam mijn kamer in. Gehaast griste hij de brownie uit mijn hand en rende snel weer naar zijn eigen kamer, waar hij hem vliegensvlug opat.

Maar dat was ook de bedoeling, want ik wilde juist dat hij de brownie zou proeven en tegen me zou zeggen wat hij ervan vond.

Hij keek naar me. ‘Je hebt gelijk,’ zei hij met zijn gezicht vol kruimels. ‘Dat is de beste brownie ooit, en nu ben jij hem kwijt!’

‘Ik haat jou, Aiden Walters.’

‘Ik haat jou ook, Hailee Jones.’

Ik knipte het licht uit en stapte in bed. Hij kon het niet zien, maar ik moest glimlachen, omdat Aiden mijn brownies lekker vond, en ook al wilde ik me daar niet druk om maken, zijn mening deed iets met me.

Gorillakont vond mijn brownies lekker.

Cool.

Aiden (10 jaar oud)

Ik kon niet geloven dat Hailee ook bij juf Elk in de klas kwam. Nu moest ik niet alleen de hele tijd vanuit mijn slaapkamerraam tegen haar stomme kop aankijken, maar zat ik ook nog eens een heel jaar met haar in hetzelfde lokaal. Dat was te veel Hailee. Ze zat vorig jaar ook al bij me in de vierde, en toen trok ik de hele tijd gekke bekken naar haar, omdat ze zich daar zo aan ergerde. Maar nu zat ik in de vijfde en wilde ik haar smoel niet meer zien. Die stomme Hailee met haar stomme hamsterwangen!

Toen het pauze was, ging de hele klas naar buiten. Op het schoolplein was een gigantische kaart van de Verenigde Staten aangebracht en het leek Lars Thomas leuk om daarop een spel te doen met twee teams. Allemaal kregen we een nummer, en hij riep dan een nummer en een staat, en iedere speler van elk team moest dan zien dat hij vóór zijn tegenstander bij die staat was.

‘Staten Veroveren’ noemde hij het. Het was een stomme naam, maar ik wilde spelletjes altijd graag winnen.

Hailee zat in het andere team. Mooi zo. In het winnende team kon ik haar niet gebruiken. Als zij niet won, werd ik daar blij van.

Ik was nummer twee. Hailee was nummer vijf.

Iedereen wist dat twee beter was dan vijf.

Lars riep mijn nummer en Californië af.

Makkie.

Ik rende naar Californië en kwam daar aan voordat Peter ook maar bij Texas was.

Met een zelfgenoegzame grijns liep ik terug naar de rij. Hooghartig keek ik naar Hailee in het andere team. Ze rolde met haar ogen; ze vond het irritant dat ik had gewonnen. Ik stond me al te verkneukelen omdat ik verwachtte dat zij zou verliezen.

Lars schraapte zijn keel. ‘Oké, nummers vijf, klaar?’

Hailee kneep haar ogen tot spleetjes en ging klaarstaan om pijlsnel weg te rennen naar welke staat hij ook maar zou noemen. Haar tegenstander uit mijn team was Kevin. Jee, ik hoopte maar dat hij haar zou verslaan, zodat ik haar daar later dan steeds mee kon pesten.

‘Mississippi!’ brulde Lars.

Ze vlogen allebei weg, en verdorie, Hailee was eerder bij de staat dan Kevin. Eerst keek ze zelfingenomen en trots. Maar dat duurde niet lang.

‘Zij speelde vals! Dat dikke nijlpaard kan mij onmogelijk hebben verslagen. Ze stond op de verkeerde staat!’ riep Kevin uit, en hij liep naar haar toe en gaf haar een harde duw, zodat ze op de grond viel. Hailees handen schoven over het beton en daar hield ze flinke schaafwonden aan over.

Ik weet niet wat haar meer pijn deed: die duw van Kevin of wat hij had gezegd.

Tranen sprongen haar in de ogen, en ik wist bijna zeker dat ze zou gaan huilen. Maar voordat dat gebeurde, tackelde ik Kevin. Toen hij op de grond lag, zwaaide ik met mijn vuist boven zijn gezicht. Daar kwam ik vaak door in de problemen, en mijn ouders hielden me altijd voor dat ik niet met mijn vuisten tegen mensen moest vechten. Maar zij zagen Hailees ogen niet. Zij zouden óók met die eikel zijn gaan knokken.

Die avond keek ik door mijn raam naar Hailees slaapkamer en ik gooide er een schoen naartoe om haar aandacht te trekken. ‘Hé! Hé, loser!’ riep ik. Ze kwam naar het raam en deed het open. Ik klom uit het mijne en liep naar haar toe.

‘Wat moet je?’ vroeg ze. Er zaten pleisters op haar hand op de plekken waar ze die had opengehaald. Ik wist niet waarom, maar er

ging een kramp door mijn buik toen ik die zag. Als ik kon, zou ik die stomme Kevin nóg een keer op de grond gooien omdat hij haar pijn had gedaan. Ik zag Hailee niet zitten, maar niemand mocht haar pijn doen.

‘Niets,’ mompelde ik, en ik krabde aan mijn nek.

‘Waarom gooide je dan een schoen naar mijn raam?’

‘Dat heb ik niet gedaan.’

Haar ogen schoten naar het gras, waar mijn schoen lag.

Ik schopte hem achter me, alsof ze hem dan niet zou zien.

Ik snoof. ‘Ik kom alleen even kijken of alles goed met je gaat, oké?’

‘Wat kan het jou schelen of het goed met me gaat?’

‘Dat kán me niet schelen!’ snauwde ik, maar ik had nog steeds kramp in mijn buik. Waarom was ik zo kwaad? Hailee maakte geen enkele irritante opmerking van het soort waar ik anders altijd zo door van slag raakte. Toch was ik kwaad. Geloof ik. Ik geloof dat ik kwaad was. Soms was ik net mijn vader en begreep ik niet zo goed wat ik eigenlijk voelde.

‘Oké,’ antwoordde ze. Ze begon niet te ruziën. Ze schold me niet uit. Ze kwam alleen maar dicht naar het raam, en toen ik haar in de ogen keek, zag ze er nog steeds verdrietig uit. Precies zoals ze er op het schoolplein had uitgezien. Daar werd ik kwaad van. Of verdrietig. Of verdrietig én kwaad.

‘Hailee, wacht,’ zei ik, en ik hield haar tegen toen ze het raam dicht wilde doen.

‘Wat is er?’ vroeg ze, kort en direct.

Met lege ogen staarde ik haar aan.

Ik wist niet wat ik moest zeggen.

Ik wist niet wat ik moest voelen.

Het enige wat ik wist was dat ik die avond bij haar wilde zijn, en ik wist niet waarom.

‘Je doet raar,’ zei ze tegen me.

‘Nietes.’

‘Welles.’

‘Nietes!’

‘Welles!’

‘Wat jij wilt. Maar gaat het goed met je?’ vroeg ik, wrijvend over mijn nek. ‘Na wat er is gebeurd?’

Aan haar ogen te zien stond ze weer op het punt om in huilen uit te barsten, en daarvan werd mijn buikpijn nog erger. ‘Met mij gaat alles prima.’

‘O... Oké. Nou... dat wilde ik even zeker weten.’

‘Oké.’

‘Oké.’

‘Welterusten.’

‘Truste,’ mompelde ik. En ik draaide me om en liep terug naar mijn eigen raam.

‘Hé, Aiden?’

Toen ik over mijn schouder keek, zag ik Hailee een paar tranen uit haar ogen vegen, wat ook mijn ogen verdrietig maakte. Ik had niet geweten dat het op je eigen ogen kon overslaan als je een ander verdrietig zag kijken. ‘Ja?’

‘Vind jij mij ook een dik nijlpaard, net als Kevin?’

Morgen op school zou ik bij die eikel de armen van zijn romp trekken – echt waar.

‘Nee. Kevin is stom en zegt altijd stomme dingen, omdat hij stom is. Jij bent prima, Hailee. Je bent geen dik nijlpaard.’

‘Zeker weten?’

Ik knikte. ‘Zeker weten.’ Ik bleef wat staan schuifelen in het gras, stak mijn handen in de zakken van mijn spijkerbroek en haalde mijn schouders op. ‘Sommige mensen vinden je misschien wel perfect.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat vindt niemand.’

‘Er is vast wel iemand.’

‘O... Oké.’

‘Oké.’

‘Oké.’

‘Hailee?’

‘Ja?’

‘Niet huilen.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat lukt nu niet.’

‘O... Oké.’

‘Oké.’

‘Oké.’ Ik schraapte mijn keel. Zolang ze huilde, wilde ik haar niet alleen laten, dus slaakte ik een zucht en gebaarde naar het gras. ‘Heb je zin om in het gras te gaan liggen en de sterren te tellen? Dat doen mijn moeder en ik soms.’

Ze haalde haar schouders op en stemde vervolgens toe.

We gingen naast elkaar in het gras liggen en zeiden een poosje niets. Toen begon Hailee te tellen: ‘Eén... Twee... Drie...’

‘Vier, vijf, zes.’ Ik wees naar de lucht.

Toen we bij vierendertig waren, draaide Hailee zich naar me toe. Ze keek niet meer zo verdrietig, wat mijn eigen ogen ook minder verdrietig maakte.

‘Jij hebt Kevin voor mij op z’n bek geslagen,’ fluisterde ze.

‘Ja.’

‘Je weet toch wel wat dat betekent? Het betekent dat we nu vrienden moeten zijn.’ Ze ging weer naar de lucht kijken en wees omhoog. ‘Vijfendertig.’

‘Je hebt die ster al geteld.’

‘Nee hoor.’

‘Jawel.’

‘Niet!’

‘Wel!’

‘Aiden!’

‘Wat is er?’

‘We zijn nu vrienden, dus moet je het soms met me eens zijn. Of je het nou leuk vindt of niet, zo doen vrienden dat.’

Ik bromde wat en rolde met mijn ogen, waarna ik naar de lucht wees, naar dezelfde ster die Hailee aanwees. ‘Vijfendertig.’

3

Aiden (12 jaar oud)

Ik was beroemd.

Als in: echt beroemd.

Oké, sommige mensen vonden dat misschien dramatisch klinken, maar wat kon ik zeggen? Ik wás nou eenmaal dramatisch. En beroemd.

Had ik al gezegd hoe beroemd ik was geworden? Binnenkort zou ik steeds een bodyguard bij me hebben.

‘Heb je die reclame op tv gezien?’ vroeg ik aan Hailee toen we bij de halte stonden te wachten op de schoolbus.

Pas geleden was mijn eerste reclamefilmpje gelanceerd, waarin ik een wandelende taco speelde, en ik was er heilig van overtuigd dat ik daarmee zo beroemd was geworden als je maar kon worden.

Hailee greep de banden van haar rugzak stevig vast en grijnsde van oor tot oor. ‘Mijn ouders hebben het opgenomen en hebben het gisteravond een paar keer afgespeeld. Je bent beroemd!’

Met een grijns gaf ik een klopje op haar twee bolle afrostaartjes. ‘Als je wilt, kan ik je later wel mijn handtekening geven.’

‘Prima. Maar dan moet je wel je naam spellen, en ik weet dat spelling geen sterk punt van je is. Lezen ook niet. Het verbaast me eerlijk gezegd dat je het script hebt kunnen lezen.’

‘Ik had in dat filmpje geen tekst, dus dat was geen punt.’

‘O, aha.’

Mijn beste vriendin kon het nooit laten om me een beetje te plagen. Jawel, je hoort het goed. In de loop der jaren was het meisje dat

ik vroeger zo stomvervelend had gevonden mijn allerbeste vriendin geworden. De afgelopen twee jaar hadden we de sterren tussen onze twee huizen liggen tellen.

Maar op school was het een heel ander verhaal. In plaats van dat mensen me een topacteur vonden, maakten ze me belachelijk en zeiden ze dat dat dansje dat ik maakte nergens op sloeg. Ze zeiden ook dat ik de slechtste acteur ter wereld was.

Tussen de middag had ik me verstopt in de bezemkast, waar ik de ogen uit mijn hoofd huilde. Al snel had Hailee me daar opgespoord. Ook als ik haar niet vertelde waar ik heen ging, leek ze dat toch altijd precies te weten. Volgens mij waren beste vrienden precies dat: mensen die wisten waar je te vinden was als je je op je allerslechtst voelde.

Ze kwam de kast in en deed de deur achter zich dicht. Een poosje zei ze niets. Ze ging alleen maar naast me zitten en liet mij huilen. Bij de meeste andere mensen zou ik me opgelaten hebben gevoeld, maar als ik huilde waar Hailee bij was, zei ze er nooit iets van. Bovendien had ik haar ook vaak genoeg in tranen gezien.

Na een tijdje keerde ze zich naar me toe en legde een hand op mijn schouder. 'Weet je wat mijn vader zegt over mensen die kritiek hebben op de baksels van mijn moeder?'

'Wat dan?' mompelde ik, terwijl ik met mijn mouw mijn snotneus afveegde.

'Dat ze kunnen opfucken,' zei ze doodkalm.

Ik zette grote ogen op. 'Dat woord mag je niet zeggen.'

'Ik zei het ook niet, maar mijn vader,' verbeterde ze me.

'Maar je zei het net toen je zei dat hij het zei!'

Onverstoorbaar haalde ze haar schouders op. 'Mijn vader zei ook dat woorden maar woorden zijn. Of ze goed of fout zijn, het hangt af van hoe mensen ze gebruiken. Ik zei het niet op een verkeerde manier, maar alleen om jou een beter gevoel te geven.'

'O,' mompelde ik.

'Nou?'

'Nou wat?'

‘Werkt het?’

‘Werkt wat?’

‘Voel je je nu beter?’

‘O.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee.’

Ze fronste en krabde even aan haar krulletjes, die hoog opgebonden waren in twee bolle afrostaartjes. Soms klaagde ze erover dat haar haar zoveel minder steil was dan dat van de andere meisjes in onze klas, maar zij had echt het beste haar. Ze had het beste van alles, van haar glimlach en haar krulletjes – dezelfde als haar moeder – tot en met haar ronde neus en sproeten, net als haar vader. Hailees uiterlijk maakte het makkelijk om naar haar te kijken. Soms merkte ik zelfs dat ik naar haar zat te kijken zonder dat ze het in de gaten had.

Ze zuchtte toen ze begreep dat ik me nog steeds niet beter voelde. ‘Nou, wil je weten wat mijn moeder zei?’

‘Komt het woord “fuck” erin voor?’

Ze hapte naar adem. ‘Dat woord mag je niet zeggen!’

‘Maar jij zei net...’

‘Mama zegt dat mensen eerst om je lachen, omdat ze niet snappen waar je mee bezig bent. Maar later zullen ze je vragen hoe je het hebt geflikt, dus je kunt maar beter niet kwaad zijn zolang ze het nog niet snappen. Ze zijn gewoon traag van begrip.’

‘Maar als ze het nou nooit begrijpen?’

‘Wat maakt het uit? We mochten die lui sowieso al niet.’

Daar zat iets in.

We bleven nog een poosje zitten, en toen zei ze: ‘Ik vond jou de allerbeste taco.’

Het bleek dat Hailees mening over mij de enige was die ertoe deed.

Hij was haar alles

Aiden was Hailees eerste liefde. Als hij zijn droom om acteur te worden in Hollywood najaagt, steunt ze hem volkomen. Maar dan keert plots de media zich tegen haar. Hailee kan de kritiek niet aan en neemt een drastische beslissing – tegen de wil van Aiden in.

Nu kan hij haar niet uitstaan

Vijf jaar later werkt Hailee in het enige hotel in hun dorp wanneer Aiden weer opduikt. Maar hij wil niets meer met haar te maken hebben. Na jaren zonder contact is ze gedwongen de man onder ogen te komen wiens hart ze in duizend stukjes heeft gebroken...

Bestsellerauteur Brittainy C. Cherry woont in Brookfield, Wisconsin en staat bekend om haar emotionele New Adult-boeken, die al in meer dan achttien talen zijn verschenen.
Noordenwind is het afsluitende vierde deel in de aangrijpende Kompas-serie.

Lees ook
in deze
serie:

Z&K

ISBN 978 90 2054 405 3 NUR 340

9 789020 544053 >

www.zomerenkeuning.nl